

‘ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ’

(ਮੱਤੀ 13:44-46)

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਜੋ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹਦੇ ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮਾ ਉਪਦੇਸ਼ (ਸਰਮਨ) ਦੇਣ ਦੀ ਸਲਾਹੀਅਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਯਿਸੂ ਵੱਡੀਆਂ ਸਚਿਆਈਆਂ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਾਕ ਯਾਨੀ ਸਮਰੱਥਾ ਭਰੇ ਵਚਨਾਂ ਵਿਚ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਪਰ ਬੜੇ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਵਾਕਾਂ-ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ:

ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਉਸ ਧਨ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਖੇਤ ਵਿਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਲੱਭ ਕੇ ਲੁਕਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਹ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲਿਆ।

ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਚੰਗੇ ਮੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਮੋਤੀ ਭਾਰੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲਿਆ (ਮੱਤੀ 13:44-46)।

ਰਾਜ ਦਾ ਮੁੱਲ

ਛੁਪੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ

ਮੱਤੀ 13:44 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ‘ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਉਸ ਧਨ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਖੇਤ ਵਿਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।’ ਖੇਤ ਵਿਚ ਧਨ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸਾਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਏ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਧਨ ਜਾਂ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਰੱਖਦਾ,¹ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਲੈਣ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਦੀਆਂ ਜਾਂ ਨਾ ਵੀ ਮਿਲਦੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (ਜਿਵੇਂ ਮੱਤੀ 25: 18 ਵਿਚ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ)।²

ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਧਨ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਇਕ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੇਲੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਡਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਫਲਸਤੀਨ ਦੇਸ਼ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਮੈਸੋਪੋਟਾਮੀਆ ਦੇ

ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਹਮਲਾਵਰ ਫ਼ੌਜਾਂ ਓਧਰੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਫ਼ਲਸਤੀਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿਚ ਕਿਧਰੇ ਹੋਰ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਹਮਲੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦੇ, ਇਕ ਗਹਿਣਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੇ ਫ਼ਲਸਤੀਨ ਵਿਚ ਹਰ ਥਾਂ ਧਨ ਲੁਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਧਨ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੁਪੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਕਿੱਸੇ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ-ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ, ਡੱਬੇ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਦੁਰਲਭ ਖਾਣਾਂ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਟੈਕਸਸ ਦੇ ਵਾਕੋ ਨਾਮਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੋ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜੈਸੀ ਜੇਮਸ³ ਨੇ ਧਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇਕ ਤਿਜੋਰੀ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਕ ਟੀ.ਵੀ. ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਡੋਜ਼ਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਿਆਂ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿੱਥੋਂ ਪੁੱਟਣਾ ਹੈ। ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਖੁਦਾਈ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ 1,40,000 ਡਾਲਰ ਖਰਚ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਉਹ ਇਕ ਵੱਡਾ ਟੋਆ ਹੀ ਪੁੱਟ ਸਕੇ ਸਨ।⁴

ਪਰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਅਜਿਹੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਤਾਂ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਉਸ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਬਾਰੇ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ‘... ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਲੱਭ ਕੇ ਲੁਕਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਹ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲਿਆ’ (ਆਇਤ 44ਅ)।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਗ਼ਰੀਬ ਸੀ। ਉਹ ਖੇਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਖੇਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨੌਕਰ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ: ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਸ ਖੇਤ ਵਿਚ ਹਲ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਦੀ ਝਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਹਨਤ ਭਰੇ ਕੰਮ, ਖਾਣ ਅਤੇ ਸੌਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰ ਅੱਜ ਉਹਦਾ ਹਲ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਖੁਭਦਿਆਂ ਹੀ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ‘ਛਨ’ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ! ਉਹਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ‘ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਹੋਵੇਗਾ।’ ਮਾਲਕ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਕਿ ਖੇਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੋੜਾ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਇਸ ਲਈ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਕੁਰਲਾ ਕੇ ਉਹ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਫਰੋਲਣ ਲੱਗਾ। ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਬਕਸੇ ਵਾਂਗ ਚੌਰਸ ਸੀ। ਢੱਕਣ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਹਟਾਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹਦਾ ਦਿਲ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧੜਕਣ ਲਗ ਗਿਆ। ਬਕਸਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਅਤੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਐਨਾ

ਵੱਡਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਿਹਨੂੰ ਉਹ ਖਾਬ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ!

ਉਹਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਬਕਸੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਟੋਏ ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਪਾ ਕੇ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ: ‘‘ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਾਂ?’’ ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਚੀ ਦੇ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, ‘‘ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ!’’

ਆਪਣੇ ਸੰਦ ਖੇਤ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਉਹ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਸ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਹਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਉਹਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆਈ, ਜਿਹਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਹਾਰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਜੋੜੇ ਕੋਲ ਇਹੀ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਦੇ ਗਲੇ ‘ਚੋਂ ਹਾਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਹਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗੀ, ‘‘ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਪਾਗਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ?’’

ਉਹਨੇ ਦੰਦ ਕੱਢਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ‘‘ਮੈਂ ਇਹਨੂੰ ਵੇਚਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!’’

‘‘ਤੁਸੀਂ ਇਹਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿਓਗੇ! ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਗਹਿਣਾ ਬਚਿਆ ਹੈ!’’

ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਿਆਂ, ਉਹਨੇ ਸਿਰ ਘੁਮਾ ਕੇ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, ‘‘ਭਾਗਵਾਨੇ, ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਤੈਨੂੰ ਗਹਿਣਿਆਂ ਨਾਲ ਲੱਦ ਦਿਆਂਗਾ!’’

‘‘ਸੱਚ,’’ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਫਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੂਟ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਕਿਹਾ। ‘‘ਅੱਛਾ, ਮੇਰੇ ਸੂਟ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਫੱਬਣਗੇ।’’

ਉਹਨੂੰ ਉਹਦੇ ਤਾਅਨੇ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ। ਹੱਥ ਵਿਚ ਗਹਿਣੇ ਫੜੀ ਆਪਣੀ ਬੱਕਰੀ ਅਤੇ ਖੋਤੇ ਨੂੰ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੱਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਹੱਕਦਿਆਂ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਚਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਅਖੀਰ ਜਦ ਉਹਨੇ ਉਹ ਖੇਤ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ‘‘ਹੁਣ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ; ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰਾ ਹੈ!’’

ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਚੱਕਰ ‘ਚ ਨਾ ਪਓ ਕਿ ਉਹ ਨੈਤਿਕ, ਕਾਨੂੰਨੀ, ਵਾਜਿਬ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਜੋ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਉਹ ਗਲਤ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਮਿਲੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਇਹ ਖੇਤ ਮੁੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪੱਕਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆ। ਇਵੇਂ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।⁵ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਲਾਗੂ ਕਰੀਏ,⁶ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ‘ਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਇਕ ਆਇਤ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਓਗੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਧਨ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ‘‘ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ... ਧਨ ਵਰਗਾ ਹੈ,’’ ਯਿਸੂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਇਕ ਧਨ ਹੈ-ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹਿੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰ੍ਹੇ ਹੈ!

ਮਹਿੰਗਾ ਮੁੱਲੇ ਮੋਤੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ

ਆਇਤ 45 'ਫਿਰ' ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਐਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਸੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੱਤਾ। 'ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਇਕ ਵਪਾਰੀ ਵਰਗਾ ਹੈ' (ਆਇਤ 45ਅ)। ਪਿਛਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਦਮੀ 'ਚੰਗੇ ਮੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ' (ਆਇਤ 45ੲ)। ਪਿਛਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਧਨ ਅਚਾਨਕ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਹਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਗੋਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ, ਆਦਮੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਚਾਈ ਅਚਾਨਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਹਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ-ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਹਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਹਨ।

ਯੂਹੰਨਾ 3 ਅਤੇ 4 ਤੋਂ ਇਸ ਫ਼ਰਕ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿਚ ਨਿਕੁਦੇਮੂਸ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਲੱਭਣ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਮਸੀਹਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਆਧਿਆਇ 4 ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਮਰੀ ਔਰਤ ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਖੂਹ ਤੇ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਸਚਾਈ ਪਤਾ ਲਗ ਗਈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8 ਅਤੇ 9 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8 ਵਿਚ ਹਬਸੀ ਖੋਜਾ ਜਾਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ⁷ ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9 ਵਿਚ ਸੌਲਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਾਮੋ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਧੁਨ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ।

ਤੁਸੀਂ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਖੋਜੀ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮਕਸਦ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਭਾਲ ਵਿਚ ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਵਧ ਜਾਵੇ? ਤੁਸੀਂ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹਿਣ ਖ਼ਾਤਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਕਾਰਣ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡਾ ਮਕਸਦ ਅਹਿਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਹਿਮ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਣ ਬਾਅਦ ਉਹਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਆਓ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਆਦਮੀ 'ਚੰਗੇ ਮੋਤੀਆਂ' ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਸੀ। ਮੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਕੀਮਤੀ ਗਹਿਣੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਵੇਖਣਾ ਹੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨੂੰ ਹੱਥ 'ਚ ਫੜ ਕੇ ਪਲੋਸਣਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਰਮ ਠੰਡਕ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਦੂਧੀਆ ਗਹਿਰਾਈ ਵਿਚ ਝਾਕਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੋਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਅਜੀਬ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਚੰਗੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਦੌਲਤ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਬੰਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਜਵਾਹਰਾਤ ਵਿਚ ਮੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਹਿਮ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ

ਮੋਤੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਇਹ ਪੰਕਤੀਆਂ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਮੋਤੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਰੇਤ ਦਾ ਇਕ ਕਣ ਸਿੱਪੀ ਦੇ ਖੋਲ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਣ ਨਾਲ ਸਿੱਪੀ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਸ ਕਣ ਨੂੰ ਇਕ ਪਤਲੇ ਜਿਹੇ ਦੂਧੀਆ ਖੋਲ ਵਿਚ ਢੱਕਣ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਕਣ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਚੰਬੜ ਜਾਣ ਤੇ ਸਿੱਪੀ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਰਲ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਤਦ ਤਕ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਕਣ ਮੋਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੋਤੀ ਹੀ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਨਗ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਸ਼ਟ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਮੋਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਹੀ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ: ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੁਝ ਖ਼ਾਸ ਇਲਾਕਿਆਂ 'ਚ, ਲਾਲ ਸਾਗਰ 'ਚ, ਫ਼ਾਰਸ ਦੀ ਖਾੜੀ 'ਚ ਅਤੇ ਬਰਤਾਨੀਆਂ 'ਚ।

ਇਹ ਆਦਮੀ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਸੀ, ਪਰ ਐਵੇਂ-ਕੇਵੇਂ ਦੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ 'ਚੰਗੇ ਮੋਤੀਆਂ' ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਉੱਤਮ ਵਸਤੂ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਸੀ। ਜਿਸ ਉਲਟੇ ਸਿੱਧੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਮੋਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਣ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਫ਼ਰਕ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਕਦੇ ਮੋਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਦੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਪਰ ਉਸ ਵਪਾਰੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਰੂਪ ਨਕਸ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਹਨੂੰ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨੇ ਦੂਜੇ ਸਾਰੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਖਰੇ ਮੋਤੀ ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਸੀ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੋਤੀ ਹੱਥ ਚੋਂ ਨਿੱਕਲਣ ਕਾਰਣ ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥ ਕੀਮਤੀ ਮੋਤੀ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਵਿਚ ਮਾਹਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਅਜਿਹੀ ਜੋ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਉਹਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਖਰਾ ਮੋਤੀ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ! ਉਹ ਮੋਤੀ ਪਾ ਕੇ ਉਹਨੇ ਕੀਮਤ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਭਾਅ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ। ਸਗੋਂ, 'ਜਦ ਉਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋਤੀ ਭਾਰੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲਿਆ' (ਆਇਤ 46)।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ, ਪਿਛਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਂਗ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਇਕ ਆਦਮੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁੱਲ ਭਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਪੂਰਾ ਮੁੱਲ ਚੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਪੈਸੇ ਵੱਧ ਜਾਂ ਘੱਟ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਅਹਿਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨਜ਼ਾਤ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਮੈਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਕਮਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਮਹਿੰਗਮੁੱਲੇ ਮੋਤੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਐਨਾ ਵੱਡਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ!

ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗਾ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਾਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ!

ਰਾਜ ਦੀ ਪਛਾਣ

ਇਹ ‘‘ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ’’ ਹੈ ਕੀ ਜੋ ਐਨਾ ਕੀਮਤੀ ਹੈ?

ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹੀ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਣ ‘‘ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ’’ ਵਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ‘‘ਰਾਜ’’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਖ਼ਾਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਰਕੁਸ ਅਤੇ ਲੂਕਾ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕੋ ਮੂਲ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਲਿਖਦਿਆਂ ‘‘ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ’’ ਵਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ (ਮਰਕੁਸ 4: 11, 26, 30; ਲੂਕਾ 8:10)। ਮੈਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ: ‘‘ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ’’ ਹੈ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਹੜਾ ਐਨਾ ਕੀਮਤੀ ਹੈ?

‘‘ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ’’ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਹੋਣ ਕਾਰਣ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਇਹਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ਜਾਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅੱਗੇ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਨੈ ਪਹਾੜ ਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਨਾਲ ਇਕ ਨੇਮ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ।

ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਿਆਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਇਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ ਦਾਨੀਏਲ 2:44), ਜਿਸ ਉੱਤੇ ‘‘ਮਸੀਹਾ’’ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਨੀ ਸੀ (ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ ਦਾਨੀਏਲ 9:25, 26)। ‘‘ਮਸੀਹਾ’’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘‘ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ’’ ਜਾਂ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ’’ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ 1 ਸਮੂਏਲ 24: 10; 26:9)। ਪੂਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਹੀ ਉਹ ਮਸੀਹਾ ਸੀ ਜਿਹਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ‘‘ਮਸੀਹਾ’’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਰੂਪ ‘‘ਖ੍ਰਿਸਟਸ’’ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਅਰਥਾਤ ਖ੍ਰਿਸਟਸ ਜਾਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਪੈਗਾਮ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਤੁੱਥਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਹੈ’’ (ਮੱਤੀ 4: 17)। ਜਾਂ ਇੰਜ ਕਰੋ ਕਿ, ‘‘ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।’’ ਰਾਜ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘‘ਮੇਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਇਸ ਜਗਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 18:36)। ਉਹਦਾ ਰਾਜ ਰੂਹਾਨੀ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ‘‘ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੋਇਆ’’ ਵੇਖਣਗੇ (ਮਰਕੁਸ 9: 1)। ਮਾਰੇ ਜਾਣ, ਦਫ਼ਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘‘ਜਦ ਤੀਕ ਉੱਪਰੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ’’ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ (ਲੂਕਾ 24:49)। ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ

ਉੱਤੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਓਗੇ' (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:8)। ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਤਿਉਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਉੱਤਰਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:1-4)। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਤਰਨ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲੀ। ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਣ ਤੇ, ਰਾਜ ਆਇਆ। ਰਾਜ ਜਿਹਦੀ ਉਡੀਕ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਸੀ। ਆਖ਼ਰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫ਼ਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਾਇਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਓਦੋਂ ਤੋਂ ਰਾਜ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:13)।

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ 2 ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਇਕ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ: 'ਕਲੀਸੀਆ।' ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, 'ਰਾਜ ਤੁਮਹੋਂ ਦੇਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਯਿਸੂ ਰਾਜਾ ਬੁਲਾਤਾ ਹੈ।'

ਪੂਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਜ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅੱਜ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਹਕੂਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ 'ਕਲੀਸੀਆ' ਅਤੇ 'ਰਾਜ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਥਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਯੂਹੰਨਾ 3:3, 5 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਹੀ ਵੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਪੱਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:38, 41, 47; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:13)। ਮੱਤੀ 16 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਫੇਰ ਆਪਣੀ 'ਕਲੀਸੀਆ' (ਆਇਤ 18) ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਫੇਰ ਉਹਨੂੰ ਉਹ ਕਿਹਾ ਜਿਹਨੂੰ ਉਹਨੇ 'ਰਾਜ' ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ (ਆਇਤ 19)। ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਪ੍ਰਭੂ-ਭੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤਦ ਤਕ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦ ਤਕ 'ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ' ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ (ਲੂਕਾ 22:16, 18)। ਪਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਅਤੇ ਪੱਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਪ੍ਰਭੂ-ਭੋਜ ਲੈਂਦੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 20:7; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:17-34)।

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮੱਤੀ 13 ਵਿਚਲੇ ਦੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 'ਕਲੀਸੀਆ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ!'

ਇਕ ਦਮ, ਇਕ ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ: 'ਜ਼ਰਾ ਰੁਕਣਾ! ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵੇਖੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ!' ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਉਹ ਕੀਮਤੀ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦਾ ਲਹੂ ਚੋਣਾ ਪਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 20:28)।

ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਮਝ ਆ ਜਾਵੇ। ਜਦ ਮੈਂ 'ਕਲੀਸੀਆ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਕਿਸੇ

ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਉਸ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹਦੇ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਅੱਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, *ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।* ਯਿਸੂ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ; ਕਲੀਸੀਆ ਉਹਦੀ ਦੇਹ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:22, 23)। ਕਲੀਸੀਆ ਮਸੀਹ ਦੀ ‘ਭਰਪੂਰੀ’ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:23)। ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਐਨੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਸੌਲੁਸ *ਕਲੀਸੀਆ* ਨੂੰ ਸਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8:3), ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ?’’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9:4)। ਇਸ ਲਈ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਾਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ!⁹

ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ’ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:25)। ਉਹਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ‘ਆਪਣੇ ਹੀ ਲਹੂ ਨਾਲ’ ਖਰੀਦ ਲਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 20:28)। ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ‘ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ’ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:22, 23; 5:23)। ਜਦ ਲੋਕ ਉਹਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਕੇ ਉਹਦੇ ਫ਼ਜ਼ਲ (ਕਿਰਪਾ) ਨਾਲ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:38, 41, 47¹⁰)। ਕਲੀਸੀਆ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਮਾਤ ਜਾਂ ਮੰਡਲੀ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਹਰ ਕੋਈ ਮੰਨੇਗਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਨਜ਼ਾਤ/ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਆਸ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਾਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ!

ਇਹਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ‘ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ’ ਅਤੇ ‘ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ’ ਵੀ *ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਉਹਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।* ਯਾਨੀ ਜਦ ਅਸੀਂ ‘ਛੁਪੇ ਹੋਏ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ’ ਜਾਂ ‘ਮਹਿੰਗੇ ਮੁੱਲੇ ਮੋਤੀ’ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਖ਼ਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਸਚਾਈ, ਯਿਸੂ, ਬਚਾਏ ਜਾਣ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ (ਜਿਹਨੂੰ ‘ਕਲੀਸੀਆ’ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ, ਸਵਰਗ ਦੀ ਆਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ, ਜਾਂ ਰਾਜ ਬਾਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਚਾਈਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਾਹੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ!

ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਹਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੋਵੇਗਾ ‘ਮਸ਼ਹੂਰੀ।’ ‘ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਦੇ ਹਾਲ’ ਵਿਚ ਵੜ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ‘ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਦਿਨ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਇਹੀ ਹੈ!’ ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ।

ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਇਸ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਨਾ ਫਸਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ

ਕਰੋ। ਕਮਰੇ ਦੀ ਇਕ ਦੀਵਾਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ।¹¹ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ‘‘ਮਸ਼ਹੂਰੀ’’ ਲਿਖਿਆ ਹੈ; ਇਕ ਹੋਰ ਤੇ ‘‘ਤਾਕਤ’’ ਲਿਖਿਆ ਹੈ; ਇਕ ਹੋਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ‘‘ਦੌਲਤ’’; ਇਕ ਹੋਰ ਤੇ ‘‘ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ’’ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧੱਕਾ ਮੁੱਕੀ ਕਰਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਕਤਾਰ ਹੈ। ਦੀਵਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਗੁਮਨਾਮ ਕੋਠੇ ਤੇ, ਪਾਸੇ ਜਿਹੇ, ਉਂਦਲਾ ਜਿਹਾ, ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲੇਬਲ ਲੱਗਾ ਹੈ ‘‘ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ।’’ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ।¹² ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਗਿਣਤੀ-ਮਿਣਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਹੋ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ‘ਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਮ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਉਣਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਰਹੇ ਹੋ।

ਹੁਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਲਵੋ ਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਭੀੜ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਅਸਲ ‘ਚ ਕੀਮਤੀ, ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ ਹੀ ਹੈ! ਇਹਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ, ਦੋ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਹਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਕੀਮਤ ਦੇਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਨ।

ਰਾਜ ਦੀ ਕੀਮਤ

ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਕਿੰਨਾ ਕੀਮਤੀ, ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਹੈ?’’

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਾਡੇ ਪਾਠ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੱਤੀ 13:44-46 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਅਤੇ ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਰੇਖਾਕਿਤ ਕਰ ਲਓ:

ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਉਸ ਧਨ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਲੱਭ ਕੇ ਲੁਕਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਹ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲਿਆ।

ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਚੰਗੇ ਮੋਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਉਹ ਨੂੰ ਇਕ ਮੋਤੀ ਭਾਰੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲਿਆ।

ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ’’ (ਮੱਤੀ 16:24)।

ਕੁਝ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਠਹਿਰਾਏ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵੇਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਮੱਤੀ 19:21)।¹³ ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਨੂੰ

ਅਹਿਮੀਅਤ ਦੇ ਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ: ‘‘ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ [ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੇ] ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭਾਲੋ’’ (ਮੱਤੀ 6:33)। ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਕਲੀਸੀਆ ਸਣੇ) ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ-ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਰੂਹਾਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਣ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕੇਂਦਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ‘‘ਕੀ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਮੈਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ?’’

ਦੋ ਬੰਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਫੇਰ ਮਿਲੇ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਗਰੀਬ ਮਸੀਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਰ ਐਸੋ-ਆਰਾਮ ਸੀ।¹⁴ ਮਿਲਣ ਸਮੇਂ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਸੀ: ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਜਦ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਖ਼ਾਬ ਉਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੁੜੇ ਸਨ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ‘‘ਬੜੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਮੇਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੰਭਾਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅੱਧ ਵਿਚਾਲੇ ਖਲੋ ਗਈ ਹੈ!’’ ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਥਰੂ ਡਿੱਗਣ ਲਗ ਪਏ।

ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਿਆਂ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੇਰਾ ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਉਹਦੀ ਯਾਦ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੀ ਥਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ।’’

ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਐਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿਆਂ।’’

ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਹੌਲੇ ਜਿਹੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਇਹਦੀ ਕੀਮਤ ਐਨੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ।’’

ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ‘‘ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚਣ’’ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗੀ; ਪਰ ਅਸਲ ‘ਚ ਇਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇਕ ਸ਼ੋ ਰੂਮ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਉਸ ਸ਼ੋ ਰੂਮ ਵਿਚ ਚਾਰ ਬੰਦੇ ਵੜਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਬੜਾ ਦੌਲਤਮੰਦ ਹੈ। ਇਕ ਕੰਗਾਲ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੋ ਮਾਲੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨਾ ਬਹੁਤੇ ਚੰਗੇ ਹਨ ਤੇ ਨਾ ਮਾੜੇ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ। ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੋ ਰੂਮ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਸਾਡੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਚਮਕੀਲੇ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਚੁੰਧਿਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀ ਨਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਜੋ ਚਾਹੇ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ; ਤੀਜਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕੁ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਸਾਡੀ ਜੇਬ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

ਅਸੀਂ ਸ਼ੋ-ਰੂਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ-ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਪਿਆ ਹੈ; ਸਾਡੀ ਧੜਕਨ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿੰਨਾ ਵੱਧ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਓਨਾ ਹੀ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਬਾੜ ਲੱਗਣ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਵੇਖ ਕੇ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਪਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਕੀਮਤ ਵਾਲੀ ਪਰਚੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, ‘ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?’

ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਹੱਥ ‘ਚ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਹਨ। ਟੁੱਟੇ ਜਿਹੇ ਮਨ ਨਾਲ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੈ।’ ਅਗਲਾ ਬੰਦਾ ਆਪਣਾ ਬਟੂਆ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਹਨ।’ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੋਚਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ‘ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।’ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਮੇਰੇ ਮੁਨੀਮ ਨੇ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪੰਜਾਹ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੈ।’ ਪਰ, ਉਹ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਹੈ।

ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ, ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛਣ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਐਨੇ ਰੁਪਏ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, ‘ਇਹ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਕਿੰਨੇ ਦਾ ਹੈ? ਇਹਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਹੈ?’ ਮਾਲਕ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਤੁਸੀਂ ਇਹਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ-ਪਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਇਹਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਓ। ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਇਹਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀਮਤ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ!’

ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਉਮੀਦ ਦੀ ਕਿਰਣ ਜਾਗ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮਹਿੰਗਾ ਪਵੇਗਾ?’

ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ‘ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਹਨ?’ ਜਵਾਬ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ‘ਪੰਜ ਰੁਪਏ।’ ਮਾਲਿਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਐਨੇ ਦਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ।’ ਉਹ ਦੂਸਰੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਹਨ?’ ‘ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ।’ ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਹੀ ਦੇਣੇ ਪੈਣਗੇ।’

ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ‘ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਹਨ?’ ਮੈਂ ਥੁੱਕ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾਉਂਦਿਆਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ‘ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਆਲ ‘ਚ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਪੰਜਾਹ ਕੁ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।’ ਉਹ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਐਨੇ ‘ਚ ਹੀ ਪਵੇਗਾ।’

ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਉਹ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਹਨ?’ ‘ਪੰਜਾਹ ਲੱਖ ਰੁਪਏ।’ ‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਇੰਨੇ ‘ਚ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ।’ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੌਦਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਹਨ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਲੱਖ ਰੁਪਏ, ਕੀਮਤ ਇੱਕੋ ਹੈ: ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਉਸ ਨਾਲੋਂ, ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵੱਧ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਉਹ ਸਭ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ।

ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕੀਮਤ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। 'ਤ'ਅਸੀਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ!' ਉਹ ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। 'ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ!' ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ, ਪਰ ਗੌਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਬੈਠੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੱਲੋਂ ਮੂੰਹ ਭੁਆਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਲਾ ਰਹੇ ਹੋ।

ਆਇਤ 4.4 ਵਿਚ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹੋ: 'ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਉਸ ਧਨ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਖੇਤ ਵਿਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਲੱਭ ਕੇ ਲੁਕਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਹਨੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲਿਆ।' 'ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਰੇ' ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿੰਨੀ ਅਜੀਬ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੈ! ਇਹ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖੇਤਾ, ਅਤੇ ਬੱਕਰੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦਾ ਹਾਰ ਵੇਚਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ'? ਬੇਸ਼ਕ ਨਹੀਂ! ਮੇਰਾ ਖ਼ਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਦਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਨ ਵੇਚਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਗੁਣ-ਗੁਣਾਉਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਉਹਨੂੰ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀਮਤੀ ਸੀ ਜਿਹਨੂੰ ਉਹ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ!

ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਆ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ 'ਚ ਇਕ ਵਾਰ ਉਹਦੀ ਕੀਮਤ ਸਮਝ ਆ ਜਾਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਅਜਾਈਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰੇਗਾ। ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:

ਪਰ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਲਾਭ ਦੀਆਂ ਸਨ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹਾਨ ਦੀਆਂ ਸਮਝਿਆ। ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਉੱਤਮਤਾਈ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹਾਨ ਦੀਆਂ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਹਾਨ ਝੱਲੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁੜਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਖੱਟ ਲਵਾਂ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 3:7, 8)।

ਸਾਰ

ਇਸ ਪਾਠ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵੇਖਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪਾਠ ਅਮੀਰ ਹਾਕਮ ਬਾਰੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਵਾਨ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ

ਲੱਗਣ ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਵਾਰਸ ਹੋਣ ਲਈ ਉਹਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ‘ਜੇ ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵੇਚ ਅਤੇ ਕੰਗਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਆ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਹੋ ਤੁਰ’ (ਮੱਤੀ 19:21)।¹⁵ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ‘ਆਪਣਾ ਕੂੜਾ ਕਬਾੜਾ ਸੁੱਟ ਦੇ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।’ ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਨ ਹਾਕਮ ਆਪਣਾ ਕੂੜਾ ਕਬਾੜਾ ਸਾਂਭੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਵੇਚਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਨਾ ਇਹਦਾ ਮੁੱਲ ਅੱਧਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕੀਮਤ ਉਹੀ ਹੈ: ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਹਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਯਾਨੀ ਬਰਕਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ!

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਜ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, NASB ਵਾਲੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ‘ਬੈਂਕ’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਮੱਤੀ 25:27)।
²ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬੈਂਕਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ, ਗੱਦੇ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਘੜਾ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਗਾਗਰ ਟੀਨ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। (ਅੱਜ, ਅਸੀਂ ਇਹਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਬਚਤ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੇ ਖਾ ਲਏ।) ³ਜੈਸੀ ਜੇਮਸ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੁਟੇਰਾ ਸੀ। ‘ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਕੇ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਛੁਪੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ। ⁴ਕੁਝ ਅਪਵਾਦ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਮੱਤੀ 13 ਵਿਚ ਬੀ ਬੀਜਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (ਆਇਤਾਂ 18-23); ਇਹ ‘ਅਪਵਾਦ ਜਿਹੜੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ’ ਹਨ। ⁵ਕੁਝ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਪਵਾਂਗੇ ਜਿਵੇਂ ਲੂਕਾ 18: 1-8 ਵਿਚ ਹਠੀ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿਚ ਇਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਿਆਈਂ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ! ⁶ਉਹ ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਾਲੀ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ⁷ਮੂਲ ਲੇਖ ਵਿਚ ‘ਸਭ’ ਲਈ ਅਕਰਮਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ‘ਮੋਤੀ’ ਅਤੇ ‘ਮੋਤੀਆਂ’ ਲਈ ਪੁਰਖਵਾਚਕ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਪਾਰੀ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮੋਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਕੋਲ ਹੈ ਸੀ ਸਭ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ⁸ਅੱਜ ਕਈ ਵਾਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ‘ਮਹਿੰਗਾ ਮੁੱਲਾ ਮੋਤੀ’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ⁹KJV ਵਿਚ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਆਧੁਨਿਕ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ‘ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਰਲਾਉਂਦਾ’ ਜਾਂ ‘ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ’ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਹਵਾਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖੀਏ ਕਿ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

¹⁰ਕਿਸੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਕਸਦ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਣਾ ਚੰਗੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ¹¹ਇਹ ਉਦਾਹਰਣ ਮੱਤੀ 7: 13, 14 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੋ ਰਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਢੰਗ ਹੈ। ¹²ਕਈ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੇ ਗੁਆਚੇ ਅਤੇ ਮਰ ਰਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਖ਼ੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਢੰਗ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ¹³ਅਮੀਰ ਹੋਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਕਮਾਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦੇਣੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੌਲਤ

ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਹੀ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਦੌਲਤ ਕਮਾ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ (ਮੱਤੀ 19:23, 24; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 6:9, 10, 17-19)। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅਸਲੀ ਦੌਲਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਧਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।¹⁵ ਯਿਸੂ ਉਸ ਜਵਾਨ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੇਲਾ ਬਣਨ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਜਵਾਨ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਅੰਦ੍ਰਿਆਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਹਨ, 'ਜਾਲ ਛੱਡ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਆਓ।'

ਜੋ ਕੁਝ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸੀ

ਵਪਾਰੀ ਮਸੀਹ ਨੇ, ਉਸ ਮੋਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਫਲ ਹੋਇਆ (ਮੱਤੀ 13:46)।

ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ, ਅਰਥਾਤ ਪਾਪੀ ਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ ਉਜਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ (ਲੂਕਾ 15:13, 14)।

ਬੀਮਾਰ ਔਰਤ ਨੇ ਸਿਹਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ ਸਭ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਹੀ (ਮਰਕੁਸ 5:26)।

ਗਰੀਬ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਵਾਹ-ਵਾਹ ਖੱਟੀ (ਮਰਕੁਸ 12:43, 44)।

ਅਰਚਿਬਲਡ ਨਾਇਸਮਿਥ